

mende, at det slaar til, at naar man siger Tingene, som de ere, saa er det det bedste i det lange Løb. Jeg frygter ikke de Beskyldninger, som efterhaanden komme, de ville falde til Jorden den ene efter den anden.

Det er min Forklaring, som jeg mente, jeg havde Ret til og følte Trang til at fremsætte for Tinget i denne Sag. Den er nu given, og Sagen bliver ikke en anden, selv om Paastandene blive fremførte paa samme Maade som hidtil.

Jeg føler dog ogsaa Trang til i denne Forbindelse at nævne, at medens de Beskyldninger, jeg før nævnedes, stadig ere fremsatte mod mig, har jeg lagt Mærke til, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) meget loyalt nogle Dage efter tog Afstand herfra i sin Presse, idet han aabent erkendte, at der var givet bedre Besked til ham. Og dette sætter jeg Pris paa. Men det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds er jeg af og til uenig med, og det er jeg ogsaa i Dag. Selv om jeg altsaa sætter Pris paa, hvad det ærede Medlem til Tider siger og gør, kan det ikke afholde mig fra at gaa imod ham paa andre Punkter. Det ærede Medlem har aldeles ikke Ret, naar han siger, at Hovedgrunden, jeg har nævnt, til, at denne Sag ikke var kommen frem for Rigsdagen, var den, at jeg gik ud fra, at Rigsdagen godt kunde vide Besked med Hensyn til Laanekassens Inddragelse under Garantien. Nej, den Hovedgrund, jeg har nævnt, og som jeg stadig fastholder, var den, at Ministeren maatte og kunde ikke andet end have den Overbevisning, at han handlede i fuld Forstaaelse med Rigsdagen. Det er Hovedgrunden, og den er ikke modbevist. Vilhelm Lassen maatte og kunde ikke have anden Forstaaelse. Det maa jeg særlig fastholde. Jeg har selvfølgelig som Minister vidst, at Garantien blev udvidet, for det nævnte han loyalt for sine Kolleger, og vi var enige om, at det var rigtigt at udvide den under Forudsætning af Lovgivningsmagtens Samtykke. Rigsdagen skulde have Oplysning derom. Jeg vidste derimod ikke, at der ikke var givet Meddelelse til Finansudvalget — hvad der jo ikke er sket.

Jeg er ikke enig i det ærede Medlems Betragtning med Hensyn til den Skrivelse, som er afgiven af Finansminister Lassen til Statens Medlemmer af Bankkomiteen. Udvidelsen af Garantien var jo given, før denne Skrivelse kom, men blev naturligvis, saaledes som jeg forstaaar Sagen, kun given under den Forudsætning,

at Lovgivningsmagtens Samtykke maatte indhentes, og saa hedder det — hvad der efter min Forstaaelse er meget tydeligt — i Komiteens Betænkning, at Udvidelse af Garantien til Laanekassen og Nibe og Fredericia Banker savnede for Statskassens Vedkommende i og for sig formel Hjemmel, idet Loven af 15. Februar 1908 kun omtalte Grundejerbanken og Detailhandlerbanken, og derfor var det Komitémedlemmernes Ønske at faa de mundtlige Aftaler, som havde fundet Sted, bekræftede gennem en Skrivelse fra Finansministeren. I denne gentages det samme, Lovgivningsmagtens Billigelse skal til. Jeg kan ikke se bedre og føler mig overbevist om, at Vilhelm Lassen netop ved det Forbehold har henvist til, at Lovgivningsmagten skulde have det sidste Ord i Sagen, og at det har været hans Forudsætning hele Tiden, og Bankerne have ogsaa meget godt vidst, at det var Forudsætningen. De kunne ikke have vidst andet, for Bankerne var ogsaa med ved den første Afgørelse, hvor man ligeledes henholdt sig til Lovgivningsmagtens Billigelse. De kunne derfor ikke have vidst andet. Nu tror jeg fremdeles, at Tingen nok gaar i Orden, og at Rigsdagen vedtager Loven, men selv om det ikke sker, vil jeg som sagt først se en Domstols Afgørelse falde anderledes ud, end jeg har hævdet, inden jeg tror det. Men det kunne vi selvfølgelig tale om fra nu af, og indtil en Domstolsafgørelse falder. Det ærede Medlem kan sige sit og jeg mit, men jeg holder paa mit.

Paa dette sene Tidspunkt skal jeg ikke komme ind paa alle de andre Ting, navnlig Sammenligningerne med Provisorierne, en Sag, der i øvrigt kunde være god Grund til at tage en Diskussion med det ærede Medlem om.

Finansministeren (Brun): Der er under denne Diskussion kommet saa mange dunkle Punkter frem, at det næsten er umuligt at berøre dem alle. Jeg antager ogsaa, at det Udvalg, der bliver nedsat, efterhaanden vil faa Lys over de Punkter, der nu ere dunkle. Blandt disse er der kommet et nyt frem i Dag, nemlig Forholdet til Fredericia Bank. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har spurgt, fra hvilken Dato Garantien for denne Bank er etableret. Det kan ikke siges nøjagtigt, fordi den er etableret ved mundtlig Overenskomst efter Forhandlinger flere Dage i Træk; men tilsidst er man bleven enig nogle Dage efter den 28. Februar; saa vidt jeg ved, er i